

И. УТКИНЪ

НОЩЕНЪ РУЧЕЙ

Ето!

Слушайте и пѣйте!

Ето!

Ничий е и твой.

Като посребрена флейта
легна въ пѣсъцитѣ той.

Той ромони и се гмура,
а надъ него, ясенъ, чистъ,
като златна клавиатура —
сводътъ, отразенъ, лжчистъ.

Спрѣхъ се азъ благоговейно,
очарованъ, заплепенъ,
а надъ мене сводътъ грѣйна —
сжщъ мравунякъ позлатенъ!

Ето туй, което чакахъ;
нищо въ прашнитѣ крака.
Само кипарисни чашки,
пжтътъ бѣлъ, като дѣска.

Още —
подъ забрадка ярка,
въ тихата
тъма, до менъ,
черновеждата татарка,
синеоката Етме.

Веселъ съмъ
и безъ тревоги!